

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319201782
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2319201782.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobkyne: S. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. Q. XX, I. B., zastúpenej Mgr. Ivicou Šišolákovou, advokátkou, Minárčinych 888/30, Brezová pod Bradlom, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpenému splnomocnencom AK JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47233516, o zaplatenie 406 eur s príslušenstvom a finančného zadost'učinenia 300 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 13. februára 2020, č.k. 26Csp/76/2019-73, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. p o t v r d z u j e
a vo výroku III. m e n í tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v pomere 46%.
- II. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 406 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 24.4.2019 do zaplatenia (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobkyni priznal 16% náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia (výrok III.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobkyňa sa žalobou domáhala na žalovanom po čiastočnom späťvzátí žaloby v sume 794 eur zaplatenia sumy 406 eur s úrokom z omeškania 5% od 11.4.2019 do zaplatenia ako aj zaplatenia finančného zadost'učinenia 300 eur z dôvodu preplatenia istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobcom. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Zo žaloby a vyjadrení právneho zástupcu žalobkyne vyplynulo, že žalobkyňa ako dlžník dňa 19.5.2012 požiadala žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru vo výške 1.500 eur, ktorý žalovaný schválil dňa 29.5.2012, avšak v obsahu odlišnom od obsahu žiadosti, pričom rozpor predstavoval údaj o RPMN za úver, ktorý bol v žiadosti vo výške 70%, schválený vo výške 67,49%, predpokladaná RPMN úveru vo výške 56,09%, pričom RPMN bola podľa v tom čase účinného znenia zákona č. 129/2010 Z.z. podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň neuvedenie tohto údaju spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru a aj neplatnosť zmluvy, nakoľko žiadosť o úver ako oferta nebola v plnom znení akceptovaná žalovaným a teda k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere dôjsť nemohlo. V čase poskytnutia úveru bola priemerná úroková sadzba vo výške 12,89%, preto je v zmluve uvedená výška úroku 70% ročne úžerníckou a v rozpore s dobrými mravmi, v dôsledku čoho je podľa § 39 OZ neplatná. Od marca 2017 boli žalobkyni v prospech žalovaného z uvedeného právneho titulu vykonávané zrážky zo mzdy, vo výške 1.300 eur, od mája 2019 boli pozastavené. Reálne bol žalobkyni poskytnutý úver nie vo výške 1.500 eur, ale 1.355,53 eur a táto ho splnila v sume 1.761,53 eur, preto suma rozdielu 406 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne. Posledná platba vo výške 50 eur, ktorú žalovaný neuznal, bola zaúčtovaná v marci 2019,

o čom svedčí aj obsah potvrdenia zamestnávateľa žalobkyne. Nárok na finančné zadosťučinenie 300 eur odôvodnila žalobkyňa tým, že sumu považuje za primeranú vzhľadom na pochybenia žalovaného, ako aj na rozsah plnenia, ktoré nedôvodne od nej prijal. Žalovaný sa bránil, uviedol, že údaj o RPMN sa medzi zmluvnými stranami dojednať nedá, ide o zákonne stanovený postup určenia výpočtom, ak by teda žalovaný súhlasil s údajom o predpokladanej výške RPMN, nedospel by k výpočtu RPMN zákonným spôsobom a porušil by tým zákon č. 129/2010 Z.z., v dôsledku čoho by bol úver bezúročný a bez poplatkov. Reálne poskytol úver vo výške 1.355,53 eur, žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu vo výške 1.711,53 eur. Pri finančnom zadosťučinení poukázal na nesplnenie zákonných predpokladov. Primerané zadosťučinenie za to, že následne spotrebiteľ musel tieto práva uplatniť alebo brániť v súdnom konaní, nejde o zadosťučinenie pri každom porušení práv bez ohľadu na to, či boli uplatnené v súdnom konaní. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 52, § 53 OZ, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa § 39 OZ. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi stranami žalobkyňa ako spotrebiteľ požiadala žalovaného ako veriteľa a dodávateľa o úver vo výške 1.500 eur, ktorý by splatila v mesačných splátkach v počte 36 po 85,15 eur, celkovo by zaplatila sumu 3.065,40 eur s ročnou úrokovou sadzbou 70%. Žalovaný dňa 29.5.2012 schválil poskytnutie úveru vo výške 1.500 eur v počte 36 po 85,15 eur mesačne, s celkovou sumou 3.065,40 eur s ročnou úrokovou sadzbou 70%. Súd skonštatoval, že ide nepochybne o spotrebiteľskú zmluvu a zároveň spotrebiteľský úver spadajúci pod pôsobnosť z.č. 129/2010 Z.z. Rozdiel v údajoch o výške RPMN v žiadosti o poskytnutie úveru a v schválení úveru podľa názoru súdu nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu z dôvodu neakceptácie návrhu na uzavretie zmluvy bezvýhradne. RPMN je daná výpočtom matematického vzorca po dosiahnutí dohody o výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokoch z úveru a ostatných nákladoch úveru. Absolútnu neplatnosť predmetnej zmluvy však súd mal za to, že spôsobilá stranami dohodnutý úrok vo výške 70% ročne. V danom období bola priemerná úroková sadzba pri porovnateľných úveroch vo výške 12,89% ročne. V uvedenom svetle sa súd prvej inštancie plne stotožnil so záverom NS SR sp.zn.1MCdo 1/2009 a mal za to, že úrok dojednaný na 70% ročne je dojednaním v príkrom rozpore s dobrými mravmi, v dôsledku čoho je neplatný podľa § 39 OZ. Vzhľadom na skutočnosť, že úrok je podstatnou náležitosťou zmluvy, absencia platnej čiastkovej dohody o úroku spôsobuje neplatnosť celej úverovej zmluvy. Z tohto dôvodu sa súd už ďalej nezaoberal tvrdenou bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Žalobcovi vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v súlade s § 451, § 456, § 457 a § 458 ods. 1 OZ. Výška bezdôvodného obohatenia predstavuje rozdiel medzi platbami vykonanými z titulu neplatnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalobkyňou v prospech žalovaného a reálnou výškou úveru. Súd mal za preukázané, že žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 1.355,53 eur. Žalobkyňa úver splácala od 29.5.2012 do 6.12.2012 splátkami vo výške: prvá splátka 85,78 eur a ďalšie po 85,15 eur, spolu 511,53 eur. Následne od 10.4.2017 do 8.3.2019 úver splácala formou zrážok zo mzdy po 50 eur mesačne, pričom za uvedené obdobie zaplatila 1.200 eur. V uvedenom prehľade platieb nie je zahrnutá posledná zrážka vo výške 50 eur, ktorú skutočnosť potvrdil zamestnávateľ žalobkyne, na základe čoho súd dospel k záveru, že plnenie poskytnuté žalobkyňou v prospech žalovaného bolo v celkovej sume 1.761,53 eur (511,53 eur + 50 eur + 1.200 eur). Žalobkyňa si uplatnila aj úrok z omeškania odo dňa podania žaloby vo výške 5% ročne, ktorý nárok jej súd priznal až dňom nasledujúcim po dni doručenia žaloby žalovanému - teda od 24.4.2019, keď žalovaný preukázateľne prvý raz mal možnosť dozvedieť sa o tom, že sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne, ktorá nepreukázala, že by podaniu žaloby predchádzala výzva na plnenie. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. súd posúdil nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia a v tejto časti žalobu zamietol, nakoľko mal za to, že nie sú splnené hmotnoprávne predpoklady stanovené v uvedenom ustanovení v podobe predchádzajúceho úspešného uplatnenia alebo obrany práva spotrebiteľa voči dodávateľovi. Rovnako nemal súd žiadanú výšku zadosťučinenia 300 eur žiadnym spôsobom odôvodnenú ani preukázanú. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP vzhľadom na čiastočný úspech žalobkyne, ktorý je v percentuálnom vyjadrení 58% (na istine žiadal priznať 706 eur, súd žalobe vyhovel v časti 406 eur), po zohľadnení procesného úspechu žalovaného (42%) tak priznal žalobkyňi právo na náhradu trov konania v pomere 16%.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalovaný. Uviedol, že odvolanie podáva proti výroku I. a súvisiacemu výroku III. o náhrade trov konania. Dôvodil tým, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevyporiadal s procesnou obranou žalovaného o tom, že o nárokoch veriteľa zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100043694 bolo právoplatne rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom RK-PC-1643/13-EK. Tento rozsudok nebol zrušený a pre vymoženie nárokov ním priznaných je vedené exekučné konanie a súd sa nesprávne vysporiadal aj s procesným podaním žalobkyne, ktorá nenešla v priebehu konania žalobu, ale došlo k späťvzatiu žaloby

na základe vyjadrenia žalovaného, ktorú skutočnosť nezohľadnil pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Súd dospel k nesprávnemu záveru o vzniku bezdôvodného obohatenia a to z dôvodu, že o nárokoch veriteľa zo zmluvy o revolvingovom úvere už bolo právoplatne rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom, ktorý nebol zrušený. Nie je možné hovoriť o tom, že na strane žalovaného došlo k obohateniu, ak jeho nároky sú priznané právoplatným rozhodnutím a toto rozhodnutie ním priznané je uspokojované aj prostredníctvom exekúcie. Rozhodcovský rozsudok nebol zrušený a pre žalobcu je záväzný, teda inak povedané, ak má podľa daného rozhodnutia plniť z určitého zmluvného vzťahu, potom v súvislosti s rovnakým zmluvným vzťahom nemohlo dôjsť a nedochádza k protiprávnemu zmenšeniu majetku a k vzniku obohatenia. Podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15.8.2018, sp.zn. 15Co/88/2018 v odôvodnení ktorého sa uvádza, že pokiaľ rozhodcovský rozsudok vydaný na základe zákona o rozhodcovskom konaní nebol zrušený, ani inak právne relevantným spôsobom nezanikli jeho účinky, potom nemožno plnenie, ktoré bolo vymožené na jeho základe, posúdiť ako bezdôvodné obohatenie. Žalovaný ďalej namietal, že súd nesprávne posúdil úkon žalobcu, ktorý čiastočne vzal žalobu späť a namiesto pôvodne žalovanej sumy 1.200 eur žiadal zaplatiť 406 eur. Nejednalo sa o zmenu žaloby ale o čiastočné späťvzatie žaloby v časti nad sumu 406 eur. Túto skutočnosť mal súd prvej inštancie správne posúdiť ako zavinenie žalobkyne na zastavení konania a zohľadniť to pri rozhodovaní o náhrade trov konania a vymedzení pomeru úspechu a neúspechu. Žalobkyňa vzala žalobu späť potom, ako žalovaný uplatnil prostriedok procesnej obrany, čiže žalobkyňa sama uznala pri svojom postupe, že ňou podaná žaloba v rozsahu sumy 794 eur bola a je zjavne nedôvodná. Keďže späťvzatie žaloby nezavinil žalovaný, súd v skutočnosti nesprávne vyhodnotil, takže rozhodnutie o trovách konania je nesprávne. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., III. a žalobu zamietol, eventuálne vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, že si uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti, preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je vo výroku I. dôvodné a v súvisiacom výroku III. dôvodné je, nakoľko rozhodnutie o trovách konania nie je správne.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 26Csp/76/2019 je určenie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 1.200 eur s príslušenstvom a finančné zadostučinenie v sume 300 eur.

5. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým určil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 406 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 24.4.2019 do zaplatenia a to potom, ako v časti o zaplatenie sumy 794 eur bolo konanie uznesením zo dňa 8. októbra 2019, č.k. 26Csp/76/2019-61 čiastočne zastavené (právoplatnosť nadobudlo dňom 8.11.2019) a súvisiaci výrok o náhrade trov konania, ktorým súd priznal žalobkyni 16% náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia.

6. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku na zaplatenie istiny spolu s úrokom z omeškania, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu ohľadne určenia povinnosti zaplatiť istinu vo výške 406 eur s úrokom z omeškania odchýliť, nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi, ktorý neuviedol v odvolaní také relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé prívodiť zmenu rozsudku v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.).

7. K odvolacím námietkam odvolací súd dodáva, že jedinou namietanou skutočnosťou v odvolaní bolo to, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s procesnou obranou žalovaného o tom, že o

nárokoch žalovaného zo zmluvy o revolvingovom úvere bolo právoplatne rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom RK-PC-1643/13-EK keď tvrdil, že rozhodcovský rozsudok nebol zrušený, pre žalobkyňu je záväzný, teda inak povedané, ak má podľa daného rozhodnutia plniť z určitého zmluvného vzťahu, potom v súvislosti s rovnakým zmluvným vzťahom nemohlo dôjsť a nedochádza k protiprávnemu zmenšeniu majetku a k vzniku obohatenia. Odvolací súd tu udáva, že toto tvrdenie jediné, ktoré obsahuje odvolanie v časti istiny, považoval odvolací súd za novotu v súlade s ust. § 366 CSP. Žalovaný v priebehu prvoinštančného konania uvedené skutočnosti neuplatnil ako prostriedok svojej procesnej obrany. Vo svojom vyjadrení k žalobe ani následne v ospravedlneniach z neúčasti na pojednávaniach neargumentoval týmto spôsobom, neuviedol, že na základe revolvingovej zmluvy uzavretej so žalobkyňou bol vydaný rozhodcovský rozsudok, neargumentoval ani tým, že sa voči žalobkyni vedie exekučné konanie na základe predmetného rozhodcovského rozsudku. K svojmu vyjadreniu nedoložil žiaden listinný dôkaz ani rozhodcovský rozsudok, tieto skutočnosti nevyplývajú ani z predložených listinných dôkazov. Naopak, z listinných dôkazov predložených žalobkyňou k žalobe vyplynulo, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzavretá rozhodcovská zmluva, dohoda o zrážkach zo mzdy a následne z potvrdenia zamestnávateľa vyplynulo, že bude vykonávať zrážky zo mzdy na základe žiadosti predloženej žalovaným a dohody o zrážkach zo mzdy a z oznámenia žalobkyne, že na základe dohody so zamestnávateľom vo veci predmetnej pôžičky dohodli mesačnú splátku formou zrážky zo mzdy 50 eur. Takže ani z týchto dôkazov nevyplýva, že by bolo voči žalobkyni rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom a ani, že by sa voči nej viedlo exekučné konanie. Takže súd prvej inštancie počas konania nemal žiadnu vedomosť o týchto skutočnostiach a to napriek tomu, že sa jedná o skutočnosti, ktoré žalovaný mohol bez problémov tvrdiť a hlavne preukázať v konaní pred súdom prvej inštancie. Dôkazy o tvrdeniach v odvolaní nepredložil ani v odvolacom konaní. V celom spisovom materiáli tak nie je zmienka o rozhodcovskom konaní, nie je doložený rozhodcovský rozsudok, nie je žiaden dôkaz o exekučnom konaní, ani uvedené číslo exekúcie, exekútor, takže odvolaciu námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

8. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. z dôvodu vecnej správnosti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Pokiaľ sa týka súvisiaceho výroku o nároku na náhradu trov konania tu odvolací súd dospel k záveru, že tento výrok nie je správny. Pokiaľ sa týka pomeru úspechu a neúspechu, tu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa žiadala zaplatiť sumu 1.200 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 11.4.2019 do zaplattenia a tiež zaplattenie finančného zadost'učinenia v sume 300 eur. V priebehu konania zobrala žalobu v časti o zaplattenie sumy 794 eur s úrokom z omeškania späť a to bez uvedenia dôvodu, má sa tak za to, že v tejto časti späťvzatia žaloby zavinila zastavenie konania. Takže v časti istiny uplatnenej v sume 1.200 eur mala žalobkyňa úspech v sume 406 eur, v časti zaplattenia finančného zadost'učinenia 300 eur bola žalobkyňa plne neúspešná, takže pokiaľ sa týka pomeru úspechu, tak žalobkyňa chcela na žalovanom zaplattenie sumy 1.500 eur, z toho úspešná bola len v časti 406 eur, takže jej úspech predstavuje 27%, úspech žalovaného je 73%, takže žalovaný bol stranou úspešnejšou v danom spore, vznikol mu tak nárok na náhradu trov konania v pomere 46% (73% - 27%).

10. Vzhľadom k uvedenému preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku III. náhrady trov konania podľa § 388 CSP zmenil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v pomere 46%.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP za použitia ust. § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní žiadnej zo strán nepriznal ich náhradu. V odvolacom konaní sa žalovaný domáhal dvoch nárokov a to zmeny rozsudku v časti zaplattenia istiny 406 eur, kde odvolací súd rozsudok potvrdil, takže žalovaný bol v tomto odvolacom nároku plne neúspešný a v časti náhrady trov konania odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, keď argumenty v odvolaní považoval za plne dôvodné, a žalovaného tak možno v tejto časti považovať za plne úspešného, takže z dvoch nárokov bol žalovaný v jednom plne úspešný a v druhom plne neúspešný, tak odvolací súd mal za to, že je dôvodné žiadnej zo strán nepriznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

12. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).